

Sólyom Sándor

Villoniádák

Varga Vilmos váradi színművészre és Villon estjeire emlékezve

Tóparti levelek

I.

Hercegem, e távoli földről köszöntlek
s úgy tűnik, egyelőre maradok is itt.
Akinél lakom, nyelvünk tudója,
diák volt egykor ő is és aranyát
csak nevében hordozza, lévén San d'Or.
(Ha nem viselne más gúnyát, mint én,
vélné, rokonom a legény.)
Vele járom a tó partját, hol kocsmá
hátán kocsmá – akár a Szajna-part! –
s a bort pogánynak mondják,
mert nem keresztelte meg apát,
sem az azt mérő zsobrák korcsmáros.
A lányok... a lányok itt is szépek
és csintalanok, de nekem hiába teszik,
mert *il n' est bon bec que de Paris!*
Csendesül a part s megyünk haza...
Haza? Mon Dieu! elment az eszem,
hisz nekem az a Szajna-part,
hol a Toboz és Popin ívója hívogat...

II.

Hercegem, d'Orleansok éke!
Egyre jobban érzem itt magam,
nyár van és csodálatos és a lányok...
az alig ruhájok épp' csak takar,
de mindent megmutat... Margot-ra
már nem is gondolok, hisz tudod:
mais ou sont les neiges d' antan...
A nyelvüket már-már jól értem,
de beszélni csak akkor van merszem,
amikor borozhatok, de akkor folyékonyan!

Rigóderek korcsma San d'Or törzshelye lehet,
mert az asszony, ha a bort elénk teszi,
fekete szeme felragyog s nevetve kérdezi:
merre jártál jó vitézem, hogy híredet sem
hallottam, a holló sem káromolt rólad!
Jár ide piktor, versíró s más efféle,
ismerik egy két versem és hallottak
– gondolom, ebben a cimborám ludas –
a „*Pet au Diable*”-ről, mit itt Ördögfiing-nak
mondanak ezek a furcsa nyelvű hongroák.
Hercegem, jól érzem magam itt, de félek,
hogy ha itt érne a végzet, lesz-e aki tudná:
„ung traict but de vin morillon.
Quant de ce monde partir.”
(Ahogy megírtam egykor.)

III.

Hercegem, drága Hercegem! Bajban vagyok,
San d'ort elvitték a hadnagyok
s nem tudom hova... erszényem is éhkopra fogott
és hitelem sincs és nem is kapok,
a jó Vili helyett francúz tetű lettem
és az uzsorások nyomomban lihegnek.
A lányok is, ha odamegyek, csak legyintenek
vagy ökreiket uszítják rám, mintha
nem lenne elég a smaszerek hada.
Herceg, ments ki innen s mielőbb ha lehet,
mert ha nem egy napon késsel a hátamban
a Büdös-árokban a tó felé sodródva
hal-eledelként folytathatom...

Agriai levél:

Herceg! Köszönöm a segítségedet,
életem tiéd, d'Orléans-ok éke!
Ez nagy futás volt ide, a hegyek
vidékére. Más vidék ez, az emberek is mások
s itt maradnom csak úgy lehet, ha ősztől
magister leszek... De addig is egyre járom
a Szépasszony völgyét, hol kocsmá
kocsmát ér s megváltással felér
a boruk... és az asszonyok!
Napsütésben egy pince előtt ülve,
egy kancsó bor mellett, arra gondolok,
bármily szép is ez a világ,
de nem az otthonom és megérem-e,
hogy egykor hazatérve az öreg Szajna
borban aszalódott testem magához ölelje,
mint tékozló fiát a bibliai atyja.
(Ha Kegyességed is úgy akarja.)